

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **S. M** ,
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 11 grudnia 2024 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 3 kwietnia 2024 r., sygn. akt IX Ka 57/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach
z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt II K 507/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt II K 507/23, S. M. został uznany za winnego tego, że w okresie od 20 marca 2023 r. do 21 marca 2023 r. w K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, trzykrotnie dopuścił się wobec małoletniej poniżej lat 15

X.Y. innych czynności seksualnych polegających na dotykaniu jej po piersiach, pośladkach, brzuchu oraz udach, tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks kamy oraz niektórych innych ustaw przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzeczono wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 4 lat, zaś na podstawie art. 41 § 1a k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzekczono wobec oskarżonego środek kamy w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 4 lat, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono wobec S. M. nawiązkę na rzecz X.Y. w wysokości 6000 złotych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, która mogło mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia (art. 185a k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.; art. 185a k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.; art. 7 k.p.k.) – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2024 r., sygn. akt IX Ka 57/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, w której podniesiono następujące zarzuty:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wnikliwego i prawidłowego ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy do zarzutów

apelacji naruszenia art. 185a § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, na skutek uniemożliwienia ponownego przesłuchania małoletniej, mimo że konieczność taka istniała wobec nieposiadania przez oskarżonego obrońcy w dacie przesłuchania X.Y. ;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wnikliwego i prawidłowego ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy do zarzutów apelacji naruszenia art. 185a § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, na skutek uniemożliwienia ponownego przesłuchania małoletniej, pomimo że na jaw wyszły istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania, wynikające z zeznań matki pokrzywdzonej E. W. , z których wynika, że nie wierzy córce, a nadto okoliczności związane ze znajomością małoletniej z koleżanką K. oraz jej złego wpływu na postępowanie X.Y. , co potwierdzali zeznający w sprawie świadkowie”.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się, że: „kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli

poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, LEX nr 2428223; LEX nr 2692803*).

Odnosząc się do podniesionych w kasacji zarzutów dotyczących wadliwego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji dotyczących oddalenia wniosku dowodowego i zaniechania ponownego przesłuchania pokrzywdzonej, zauważyć należy, że Sąd odwoławczy rzetelnie rozpoznał ww. zarzuty, a w uzasadnieniu wskazał, dlaczego uznał je za niezasadne. Trafnie podkreślił, że „art. 185a § 1 k.p.k. nie nakłada na sąd, wbrew stanowisku obrońcy, obowiązku przesłuchania ponownie małoletniego pokrzywdzonego w przypadku, gdy oskarżony podczas pierwszego przesłuchania nie posiadał obrońcy. (...) Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że wniosek dowodowy obrońcy podlega ocenie przez pryzmat art. 170 k.p.k., w tym z uwzględnieniem wpływu na stan zdrowia dziecka i możliwość przeprowadzenia dowodu, a także czy ponowne przesłuchanie nie tylko jest możliwe z uwagi na aktualny stan zdrowia psychicznego małoletniego, a ponadto czy nie wywrze realnie negatywnego wpływu na jego aktualny stan psychiczny, czy nie pogorszy tego stanu” (pkt 3.1. uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Stanowisko to zasługuje na aprobatę w świetle obowiązującej od 15 sierpnia 2023 r. aktualnej treści art. 185a § 1 k.p.k., tj. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 stycznia 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.289), co również nie umknęło uwadze Sądu odwoławczego (zob. *ibidem*). Sąd II instancji miał zatem podstawy do zaaprobowania sposobu procedowania Sadu meriti w analizowanym zakresie tj. oddalenia wniosku dowodowego z uwagi na stan psychiczny świadka, opisany przez jej nauczycielki oraz psychologa (zob. s. 9 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*).

Wskazana nowelizacja art. 185a § 1 k.p.k. w znacznym stopniu zdezaktualizowała wcześniejszą linię rzeczniczą odnoszącą się do tego unormowania, co czyni chybionym powoływanie się przez autora kasacji na orzeczenia zapadłe przed 15 sierpnia 2023 r. Jeśli zaś chodzi o doniosłość momentu złożenia wniosku dowodowego, to data ta nie wyznacza stanu prawnego, na podstawie którego ma procedować sąd. Art. 185a § 1 k.p.k. jest bowiem

adresowany do organu procesowego, a nie strony postępowania, a zatem organ ten, co do zasady, stosuje przepisy Kodeksu postępowania karnego obowiązujące w dniu realizacji określonych czynności procesowych, zgodnie z ogólną zasadą „chwytania sprawy w locie” przez przepisy procedury karnej. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia naruszenia przez Sąd odwoławczy standardów rzetelnej kontroli instancyjnej które miałyby prowadzić do naruszenia prawa do obrony skazanego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążając skazanego.

[J.J.]

[a.ł]